



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **xxxxxx**
zastoupené: **[redacted]**, advokát, se sídlem
[redacted],

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se
sídlem **[redacted]**,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. dubna 2017, č.j. MV-96851-5/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně napadla shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 29. 5. 2015, čj. OAM-14706-26/DP-2013. Ve správním řízení byla pravomocně zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pobytu“).

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu a domáhala se jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedla tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Namítala, že správní orgán porušil ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), stejně jako ust. § 89 odst. 2 tohoto zákona. Konkrétně uvádí, že nesouhlasí s tím, že by neměla v rozhodné době zdravotní pojištění, kdy si odporuje, když na jedné straně uvádí, že jí vzniklo zdravotní pojištění dnem vzniku zaměstnání. To podle názoru žalobkyně vzniklo ze zákona, proto skutečnost, že se prokazovala padělaným dokladem o zdravotním pojištění, nemá na vznik pojištění vliv. Dále uvedla, že náklady na pojištění sice hradí zaměstnanec, odvádí je však zaměstnavatel, přičemž zaměstnanec nemá možnost ovlivnit, zda tato částka bude skutečně odvedena, nebo zda byla žalobkyně zaměstnavatelem k pojištění přihlášena. V odvolání uváděla, že průkaz převzala od svého zaměstnavatele a neměla možnost zjistit, že je padělaný. Znovu v tomto žalobním bodě opakuje argumentaci, že pojištění vzniká ze zákona, a že předložení padělaného dokladu o pojištění je bezvýznamné, neboť tento doklad pouze deklaruje příslušné pojištění. Proto se na ní nevztahuje výjimka podle ust. § 180j odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a poukazuje na ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 48/1997 Sb. Za nesmysl považuje závěr žalovaného, že nebyla pojištěna, neboť pojištění je ze zákona a pochybení zaměstnavatele na tom nemůže nic změnit. Tuto argumentaci několikrát opakuje.

[3] V dalším žalobním bodě uvádí, že rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, kdy napadá nesoulad výroku a odůvodnění správního rozhodnutí prvního stupně, kdy povolení není vydáno, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka, a kdy je odkazováno na ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Podle názoru žalobkyně se za jinou závažnou překážku nemohou považovat důvody, které nejsou definovány na jiném místě zákona, a kdy nelze vycházet z toho, že žalobkyně nebyla účastna pojištění a zároveň předložila padělaný průkaz pojištění. Správní orgán prvního stupně nevyhověl žádosti z toho důvodu, že žalobkyně nesplňovala některou z podmínek pro udělení víza, jak vyplývá z ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto zákonné ustanovení však upravuje důvody pro neudělení víza, nikoliv tak podmínky pro udělení víza. Pokud chtěl zákonodárce odkázat prostřednictvím ust. § 37 odst. 2 písm. b) na ust. § 56, tak by tak učinil výslovně. Žádný důvod pro neudělení víza nemůže být a contrario vykládán jako podmínka pro udělení víza.

[4] V posledním žalobním bodě namítá, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s přiměřeností rozhodnutí, když k tomuto závěru nevedly žádná zjištění, když k takovému závěru nepostačí zjištění, že rodina žalobce nežije v České republice, a nehodnotí další aspekty rozhodnutí, jako je ztráta zaměstnání a zázemí, které si žalobkyně na území České

republiky vytvořila. Žalobní bod je v tomto směru dost špatně uchopitelný, neboť argumentace není příliš konzistentní a stále se opakuje – žalobkyně uvádí, že správní orgán ignoruje otázku přiměřenosti důsledků ve vztahu k důvodu pro neprodloužení povolení, když povolení není prodlouženo s ohledem na jinou závažnou překážku pobytu na území z důvodu neexistence zdravotního pojištění, když žalobkyně jako zaměstnanec neměla žádnou možnost toto ovlivnit.

[5] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž důvody obsahově odpovídají odůvodnění rozhodnutí. Povinnost být zdravotně pojištěn plyne z ust. § 35 odst. 2 zákona o pobytu, v průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobkyně pojištěna nebyla. I kdyby jí kartu pojištěnce zajišťoval zaměstnavatel, nemohl tak činit bez součinnosti žalobkyně, když práva a povinnosti plynou z pojištění jenom žalobkyni. Žalobkyně předložila padělaný doklad a nebyla ani zdravotně pojištěna. Dále argumentuje tím, že v pojmu „*jiná závažná překážka pobytu cizince na území*“ podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu je nutno spatřovat jednání cizince, které tento zákon přímo výslovně neuvádí. Ohledně zjištění přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobkyně uvedl, že předložením padělaného dokladu žalobkyně výrazně porušila své povinnosti.

[6] V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobkyně naposledy pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 10. 7. 2012 do 24. 3. 2013, dne 5. 3. 2013 podala žádost o prodloužení platnosti za účelem zaměstnání, k čemuž předložila rozhodnutí úřadu práce o povolení zaměstnání, čímž jí vzniklo zdravotní pojištění. Dne 16. 4. 2014 byla žalobkyně kontrolována hlídkou policie, předložila jí platný cestovní doklad a průkaz pojištěnce České průmyslové zdravotní pojišťovny, kontrolou tohoto dokladu bylo zjištěno, že se jedná o padělek, proto jí hlídka policie vyzvala k jeho vydání. Za účelem zjištění skutkového stavu věci byla zaslána žádost o stanovisko k dokladu, následně bylo doručeno sdělení, že žalobkyně není a nikdy nebyla pojištěna u této zdravotní pojišťovny, a že doklad o pojištění nikdy nemohl být touto pojišťovnou vydán. Vzhledem k tomu, že doklad byl padělán, nelze žalobkyni řadit pod výjimku podle ust. § 180j odst. 4 zákona o pobytu. Na základě těchto zjištění správní orgán prvního stupně spatřoval jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území ve skutečnosti, že žalobkyně nebyla po celou dobu na území zdravotně pojištěna. Žalobkyně se k podkladům rozhodnutí vyjádřila tak, že předmětná kartička zdravotní pojišťovny jí byla předána její zaměstnavatelkou, a že žalobkyně nevěděla, že je kartička falešná.

[7] V odůvodnění je dále zmíněna přiměřenost dopadů do života cizince, jak je provedl správní orgán prvního stupně, konstatován obsah odvolání a uvedeny důvody pro závěr, že odvolání není důvodné. Povinnost být zdravotně pojištěn vyplývá z ust. § 35 odst. 2 zákona o pobytu, od povinnosti předložit doklad jsou osvobozeni cizinci, kteří jsou zdravotně pojištěni podle zákona o veřejném zdravotním pojištění. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobkyně není pojištěna podle zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, neboť průkaz, kterým své pojištění prokazovala, byl padělaný. Argumentace žalobkyně, že jí kartu vyřizovala zaměstnavatelka, nemůže obstát, neboť i kdyby tomu tak bylo, tato osoba by tak mohla činit pouze na základě informací a zmocnění žalobkyně. Ohledně námitky týkající se hodnocení podle ust. § 174a zákona o

pobytu je uvedeno, že dostatečným důvodem není pobyt žalobkyně na území od roku 2006, kdy je povinna po celou dobu se chovat v souladu s právním řádem; tím, že předložila padělaný doklad, tuto povinnost zásadním způsobem porušila.

[8] Prvostupňovým správním rozhodnutím (rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky ministerstva vnitra ze dne 29. 5. 2015, čj. OAMN-14706-26/DP-2013) byla žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podané podle ust. § 44a zákona o pobytu za účelem zaměstnání, zamítnuta a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a dále ve spojení s ust. § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu, prodloužena, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizinky na území. V odůvodnění je mj. uvedeno, že žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, k němuž přiložila rozhodnutí (povolení) příslušného úřadu práce, čímž jí vzniklo dnem vzniku zaměstnání pojištění podle zákona č. 48/1997 Sb. V průběhu kontroly bylo zjištěno, že žalobkyně, která je povinna zdravotní pojištění prokázat, i když je pojištěna podle zákona č. 48/1997 Sb., předložila padělaný doklad, na jehož základě neplyne právo na poskytnutí lékařské péče na území České republiky, a není ji tak možné řadit mezi cizince splňující výjimku podle ust. § 180j odst. 4 zákona o pobytu. Podmínky pro udělení víza nejsou v zákoně o pobytu v jediném ustanovení, a pro aplikaci ust. § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona je nutné vycházet z tohoto zákona jako z jednoho celku. V tomto případě bylo dále aplikováno ust. § 56 odst. 1 písm. j) tohoto zákona, když jiná závažná překážka byla shledána ve skutečnosti, že žalobkyně po celou dobu pobytu na území České republiky nebyla zdravotně pojištěna, což je povinnost vyplývající ze zákona o pobytu. Vzhledem k tomu, že podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, měla osobně v den nástupu do zaměstnání sdělit svému zaměstnavateli, u které zdravotní pojišťovny je pojištěna, stejnou povinnost má i tehdy, stane-li se pojištěncem jiné zdravotní pojišťovny. K argumentaci žalobkyně, že jí padělanou kartu pojišťovny předal zaměstnavatel, bylo uvedeno, že nemůže obstát, neboť i tato osoba by tak mohla činit pouze na základě informací a zmocnění žalobkyně. V praxi mohou nastat případy, kdy cizinec skutečně nemohl předpokládat, že doklady předložené správnímu orgánu jsou padělané či pozměněné, nebo že se stal obětí podvodného jednání jiné osoby (je odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2013, čj. 7 As 107/2013-28), v těchto případech je však především na cizincích, aby správnímu orgánu předložili takové důkazy, kterými by bylo možné tyto mimořádné situace prokázat. To však není možné pouze obecným tvrzením o tom, že cizinec o padělaném dokladu nevěděl; v tomto případě nic nenasvědčovalo tomu, že by se žalobkyně stala obětí podvodu, a ani po seznámení se s podklady pro rozhodnutí nepředložila doklad o zdravotním pojištění.

[9] V další části odůvodnění hodnotí správní orgán prvního stupně přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu, kdy z úředního tiskopisu žádosti a informačního systému zjistil, že na území nemá povolen pobyt žádný další rodinný příslušník žalobkyně, ta je zde od roku 2006. Samotná délka pobytu cizince na území není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodů pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a nelze jen na jejím základě dovozovat, že rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený zásah. Vzhledem k účelu pobytu (zaměstnání) je zřejmé, že zdravotní stav žalobkyně je natolik dobrý, že je schopna pracovat fyzicky.

[10] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

[11] Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu, ve znění účinném v rozhodné době: *„Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně. Ustanovení § 47 odst. 2 se nevztahuje na oprávnění k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána.“*

[12] Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu: *„Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*

[13] Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu: *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže ...(b) cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza,...“*

[14] Podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu: *„dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže ... (j) pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, ...“*

[15] Podle ust. § 35 odst. 2 zákona o pobytu: *„K žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) až d) a na požádání náležitost podle § 31 odst. 4 písm. b). Dále je cizinec povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je na požádání povinen předložit doklad o zaplacení pojistného, uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. Povinnost předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Cizinec je dále povinen na žádost ministerstva předložit v případě změny podoby i fotografie.“*

[16] Podle ust. § 180j odst. 4 zákona o pobytu: *„Doklad o cestovním zdravotním pojištění podle odstavce 1 se od cizince nevyžaduje, je-li zdravotně pojištěn podle zvláštního právního předpisu, jsou-li náklady spojené s poskytnutím zdravotních služeb hrazeny na základě mezinárodní smlouvy nebo pokud cizinec prokáže, že jsou tyto služby hrazeny jiným způsobem, a to na základě písemného závazku právnické osoby, je-li pobyt cizince na území přínosný pro rozvoj duchovních hodnot, ochranu lidských práv anebo jiných humanitárních hodnot, ochranu přírodního prostředí, kulturních památek a tradic, rozvoj vědy, vzdělání, tělovýchovy a sportu,*

na základě písemného závazku státního orgánu nebo na základě závazku obsaženého v policií ověřeném pozvání podle § 15.“

[17] Z odůvodnění napadeného i prvostupňového správního rozhodnutí neplyne závěr, který žalobkyně v žalobě uplatňuje, že se jedná o rozhodnutí nepřezkoumatelné a že neodpovídá správnímu řádu. Konkrétně žalobkyně tento žalobní bod váže ke svému nesouhlasu k posouzení skutkového stavu a právního hodnocení, to však samo o sobě neznamená, že by rozhodnutí mělo být nepřezkoumatelné. Pokud rozhodnutí neodpovídá zájmu žalobkyně či jejímu názoru na právní posouzení, nelze bez dalšího úspěšně namítat nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí v obecném smyslu. Z odůvodnění rozhodnutí i předloženého správního spisu plyne, že správní úřady vycházely z příslušných skutkových zjištění, žalobkyně se mohla k věci a podkladům vyjádřit, což před vydáním rozhodnutí i učinila, a žalovaný v odůvodnění rozhodnutí konkrétně reagoval na námitky žalobkyně, které uplatňovala v odvolání. V obecné rovině tak k žádnému porušení procesních práv žalobkyně v řízení nedošlo.

[18] K prvnímu konkrétnímu žalobnímu bodu je nutné uvést, že důvod rozhodnutí nespočívá v tom, že by žalobkyně při kontrole předložila padělaný doklad zdravotní pojišťovny, ale ve skutečnosti, že nebyla po dobu svého pobytu na území České republiky zdravotně pojištěna, což neodstranila ani poté, kdy o této skutečnosti musela vědět a kdy byla seznámena s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí v prvním stupni. Povinnost cizince být zdravotně pojištěn plyne přímo ze zákona z ust. § 35 odst. 2 zákona o pobytu, a toto zdravotní pojištění musí obsahovat celou dobu pobytu cizince na území. Tak tomu v případě žalobkyně zjevně nebylo, a žalobkyně ve správním řízení neuvedla jedinou skutečnost, která by jinému závěru měla svědčit. Polemika žalobkyně s tím, že nevěděla o tom, že není zdravotně pojištěna podle zákona o veřejném zdravotním pojištění, v tomto konkrétním případě nemůže obstát – důvodem, kdy by tuto skutečnost mohly správní úřady vzít do úvahy, formuloval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 12. 2013, čj. 7 As 107/2013 - 28, a to tak, že se musí jednat o výjimečnou situaci, kdy cizinec objektivně nemohl vědět, že předkládá padělek listiny správnímu orgánu, který na základě tohoto zjištění pak přistoupil ke zrušení příslušného pobytového oprávnění. Takové posouzení na tuto situaci však nelze aplikovat – žalobkyně měla možnost po zjištění, že není zdravotně pojištěna na území České republiky, tuto skutečnost napravit, což neučinila. Pokud tedy ani v době, kdy se hodnotily podmínky pro případné vyhovění její žádosti o prodloužení doby pobytu, zdravotně pojištěna nebyla, nesplnila zákonné podmínky pro vyhovění takové žádosti a její žádost tak byla v souladu se zákonem zamítnuta.

[19] Pokud žalobkyně v žalobě namítá, že odůvodnění je rozporné, když na jedné straně konstatuje, že vznikem zaměstnání jí vzniklo zdravotní pojištění ze zákona, a na druhé straně jí neprodlužuje pobytové oprávnění z důvodu, že nebyla zdravotně pojištěna, pak podle názoru žalobkyně vytrhuje z odůvodnění obecné konstatování povinností, které však v daném případě u žalobkyně zjištěny nebyly. Podle názoru soudu se o žádnou rozpornost odůvodnění nejedná, neboť z odůvodnění je patrné, že tato konstatace je provedena v obecné rovině a nemá sama o sobě vztah ke skutkovému stavu zjištěnému konkrétně k žalobkyni.

[20] Ve druhém žalobním bodě žalobkyně polemizuje s výkladem ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu, týkající se výkladu pojmu „jiná závažná překážka“. Soud souhlasí s výkladem, jak jej provedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a žádné vybočení z mezí rozhodovací činnosti nezjistil. Pokud zákon používá tento termín v takto vymezeném obecném rozsahu, dává tím zároveň orgánu, který jej aplikuje, interpretační volnost v tom smyslu, že jej může při konkrétní aplikaci výkladem dotvořit. Tak tomu v tomto případě bylo, když touto překážkou rozumí žalovaný nedostatek zdravotního pojištění, což je absence zákonné povinnosti podle ust. § 35 odst. 2 zákona o pobytu. Skutečnost, že zákon o pobytu neobsahuje výslovně všechny konkrétní důvody na jednom místě, je obecně známá, a ačkoliv se jistě z hlediska obecné úrovně právní normy nejedná o ideální stav, odráží se v něm četné novelizace tohoto zákona. Nicméně, podle názoru soudu, příslušná povinnost žalobkyně, tedy nutnost zdravotního pojištění, v zákoně obsažena je, a pokud v její neexistenci spatřuje žalovaný „jinou závažnou překážku“, pak se jedná o výklad logický a plynoucí přímo ze zákona o pobytu. Žádný výslovný odkaz z ust. § 37 tak soud za této situace nepovažuje za nutnou podmínku výkladu tohoto právního pojmu. Polemika s tím, zda je rozdíl mezi podmínkou pro udělení víza a důvodem neudělení víza soud považuje za marginální, a nemající vztah k věci samé – pokud žalobkyně nesplňovala podmínku pro udělení víza, pak jí vízum nemůže být uděleno, a to bez ohledu, ve které části zákona je takový postup zakotven.

[21] V posledním žalobním bodě žalobkyně napadá, že nebyly řádně zjištěny a hodnoceny dopady rozhodnutí do jejího života. Z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí plyne, že byla hodnocena skutečnost, že žalobkyně zde nemá žádného rodinného příslušníka, když samotná délka pobytu na území (od roku 2006) nemůže být důvodem pro tento postup. Je tak zjevné, že podmínky hodnoceny konkrétně byly. Pokud žalobkyně namítá, že důvodem pro neprodloužení pobytového oprávnění byla neexistence zdravotního pojištění, což by podle jejího názoru měly správní orgány v této souvislosti rovněž hodnotit, pak podle názoru soudu je zjevné, že i tato skutečnost hodnocena byla, když právě v neexistenci tohoto pojištění je spatřována větší intenzita k dodržování zákonných povinností ze strany žalobkyně. Obecně k hodnocení dopadu přiměřenosti rozhodnutí je nutné uvést, že se jedná o výjimku z obecného pravidla, a tak k ní je zapotřebí přistupovat. Je pochopitelné, že každé rozhodnutí, které se týká pobytového režimu cizince, se projeví v jeho dosavadních vztazích na území jiného státu, to je obecně známá skutečnost. Proto k tomu, aby k takovému následku nedošlo, je nutné, aby příslušné zákonné podmínky k aplikaci tohoto výjimečného ustanovení byly zjištěny, a to i z podání příslušného cizince, které správní orgán stěží může zjistit bez spolupráce s cizincem. Ani v žalobě, ani ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, ani v odvolání, žalobkyně neuvádí žádné významné skutečnosti, které by aplikaci této výjimky mohly aplikaci tohoto ustanovení nasvědčovat, soud tak ani tento žalobní bod nepovažuje za důvodný, když zjištění ze strany správních úřadů bylo dostatečné a konkrétně hodnotilo důvody, které sama žalobkyně v řízení uplatňovala.

[22] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[23] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 6. září 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu